Alex Cojuhovschi

PRUNCUL

Motto: „Time is what to make of it”

— M-am gândit!

— Întoarse privirea către ea, asta e, hai să ne mutăm la ţară! Ce spui?

El se ridicase în şezut, pe pătură, scăldându-se deja în propria imaginaţie.

Ea nu-i răspunse. Se gândi însă că da, ar fi frumos să locuiască la ţară, să poată face dragoste fără ca vecinul de peste drum să-i spioneze.

— Aş vrea un copil de la tine, îi spuse ea.

Stăteau amândoi întinşi pe pat, goi, gustând acea toropeală semiconştientă ce subjuga toate fiinţele în noaptea înăbuşitoare de august. El întinse mâna şi-i mângâie uşor coapsa.

— Ţi-ai amintit? Întrebă ea.

El încuviinţă cu o mişcare uşoară a capului. Şi o vreme nu se auzi decât slabul bâzâit al aparatului de aer condiţionat suprasolicitat de căldura verii.

Şi-a amintit, într-adevăr, cu asta pot fi de acord. Altfel nimic nu ar avea nici un sens şi asta nu numai în aparenţă. Ascuns sub coaja lucrurilor, evenimentelor, pândeşte întotdeauna sensul şi el e poteca pe care călcăm în mlaştină fără ca ochii să o vadă. Cel puţin asta cred eu.

„Ciudat, nu mai simt nici un fel de teamă”, gândi el. Dacă nu am curaj, măcar căldura lucrează în locul meu, dacă nu pot fi curajos, pot fi nepăsător. Ridică privirea în tavan.

— Acolo copii cresc mai sănătoşi, iar noi putem avea mai mult timp pentru ei decât aici, în oraş, spuse el.

De fapt, o păcălise. Ideea îi venise de mult, găsise şi casa, simplă, cu un singur etaj (dar asta se putea aranja, nu-i aşa?), din păcate, într-o zonă necucerită de asfalt, având totuşi posibilitatea de a te bucura de binefacerile civilizaţiei.

— Daa? spuse ea, iar el se întrebă ce rost avea ironia din vocea ei. Se răsuci peste ea şi o sărută împăciuitor pe buze.

— Iartă-mă, nu ştiu ce mi-a venit – îi surâse ea.

Bărbatul se întinse la loc pe spate, ţinând-o însă de mână.

— Până la urmă ţi-ai amintit?

— Ce anume? Răspunse el.

— De casă.

— Ahaaa.

Mie nu mi se pare ciudată discuţia. Am spus că dincolo de aparenţe se află sensul, iar comparaţia cu mlaştina o consider chiar reuşită. Îmi place să mă consider un filosof, dar ceea ce spun nu sunt doar speculaţii, totdeauna folosesc metode empirice obiective, ceea ce fac eu e ştiinţific. Dar, în cele din urmă stilul contează, chiar şi cuvintele, e superb să priveşti o expunere etimologic, ţi se dezvăluie atâtea sensuri ascunse. Şi cum se poate remarca, sensurile ascunse sunt specialitatea mea. Sunt un filosof şi un poet.

Se mergea destul de mult prin lanul de porumb. Maşina nu putea să pătrundă pe acolo, poteca era doar cu ceva mai largă de un metru. El îşi făcu socoteala că, totuşi, ar putea să facă un drum adecvat, după ce avea să termine culesul.

— Blând prunc nenăscut, /nenăscut, /trezeşte-mă din.

— Ce-ai spus?

— Întrebă el.

— Nimic, e dintr-o poezie.

— Vom avea o fetiţă, continuă ea.

— Eşti însărcinată?

Ea îi zâmbi.

Asta nu era un răspuns.

— Aş prefera să fie băiat.

Ea îi zâmbi iarăşi, făcându-i semn că nu.

„Ei bine, fie şi o fată.”

— Atunci, neapărat să ne mutăm la ţară.

— De ce? Veni, cu un aer jucăuş, întrebarea.

— Dintotdeauna mi-am dorit să îngrijesc o grădină, unde să am tot felul de plante.

Dar să ne oprim şi să vă spun părerea mea despre grădini. Pe scurt, îmi plac cele asimetrice – aparenţă care ascunde o ordonare matematică ezoterică, ecuaţiile unei astfel de construcţii ţinând de o simetrie a esenţelor. E frumos să îmbini matematica şi poezia. Îţi trebuie talent…

— Ei, ce părere ai?

Soţia ridică din umeri.

— Sărută-mi buzele.

— Poftim?

— E tot din poezie.

— Pot s-o fac, şi o îmbrăţişă, sărutând-o. Pielea transpirată, atingându-se de a ei; se simţi excitat. Nu, era prea obosit. şi e prea cald.

— Cum se termină poezia?

— Chiar nu ţi-o aminteşti?

Se făcu a nu băga în seamă că întrebarea devenise de-a dreptul obsesivă.

— Nu-mi amintesc.

— O ştiai şi tu, înainte.

— Probabil am uitat.

— Moarte.

— De ce te gândeşti tocmai la asta?

— Aşa se termină poezia.

— Nu e o poezie, e o rugăciune.

— Aaa, deci îţi aduci aminte.

— Nu, ştiu doar că e o rugăciune.

— Ţi-am spus că vom avea un copil.

— Pe el o să-l învăţ să se roage în fiecare zi.

— Pe cine el?

— Copilul.

— E o copilă.

— Bineînţeles.

Privesc la cei doi amărâţi cum se învârt în jurul cozii. În jurul sensului, mai bine zis. Şi moartea are un sens. Uneori numai prin moarte. Într-adevăr, se poate crede că acest cuvânt, „sens”, apare de prea multe ori. E esenţial să fie aşa.

— Te mai rogi? Întrebă ea.

Nu primi nici un răspuns.

— Înainte obişnuiai să te rogi.

— Mă rog acum.

E şi ăsta un început. Îşi aminteşte amărâtul, însă nu totul şi abia acum.

— Ştii că am fost furaţi? Întrebă el.

Ea încuviinţă cu amărăciune.

— Deci ştii!

—. iar noi uitasem numai, continuă el.

Apoi perspectiva se schimbă. Camera deveni prea mică, zăpuşeala prea apăsătoare, trupurile prea transpirate. Respiraţia deveni greoaie şi hârşâită; lucrurile parcă se repezeau spre el şi-l loveau cu putere, fără a resimte totuşi vreun şoc fizic, senzaţia însă. „De asta îmi era frică?” gândi el.

— Am fost la casa din mijlocul lanului, spuse ea. Împreună.

— Îmi pare rău că n-am ţinut minte.

— Nu e vina ta că am fost furaţi.

Asta e ideea ei, vrea să-l convingă şi pe el, eu ştiu că din neatenţie.

— Au tăbărât pe noi şi ne-au furat ce aveam mai bun – timpul nostru.

Cu complicitatea voastră, nătăfleţilor. Vă amintiţi, însă nu e suficient. Trebuie să înţelegeţi. Aparenţele pot fi crude, le-aţi lăsat în preajma voastră şi v-au devorat.

— Unde-i sensul? Urlă deodată bărbatul şi începu să plângă. Femeia îl cuprinse în braţe, iar el tăcu. Se legănară îmbrăţişaţi, două trupuri bătrâne şi urâte, goale, cu pielea fleşcăită, strângându-se unul în celălalt.

Nu simt milă faţă de ei. Şi ei m-au abandonat pe mine, avorton al timpului, sens uitat. De aceea I-am condamnat; să simtă secundele pierdute una câte una, cu nepăsare, dintr-odată, adunate toate în durerea anilor. De aceea mă bucur când îi văd plângându-şi bătrâneţea, imposibilitatea de a face dragoste, de a creşte un copil, de a avea o casă şi o grădină…

— Ţi-am spus că o să avem o fetiţă.

— Ţi-aminteşti poezia?

— Da. Rugăciunea.

— Cum se termina?

— Iubită copilă a mea, /Moarte.

ALEX COJUHOVSCHI

Rugăciune de dimineaţă

Blând prunc, nenăscut, trezeşte-mă din păcătoasa uitare, sărută-mi buzele revarsă în mine durerea, deşteaptă lumina-ngropată.

Porunceşte-mi şi voi şti iar să zâmbesc.

Joacă-te în părul meu, fă-mi inima să bată nesăţioasă secundele, cu bucurie aşteptând să te revăd, iubită copilă a mea,

Moarte.

SFÂRŞIT